

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Som anført i bemærkningerne til forslaget til lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Folketingstidende 1958-59, tillæg A, sp. 1791, jfr. folketingets forhandlinger sp. 2646 og 2961. samt 1959-60, tillæg A, sp. 75, jfr. folketingets forhandlinger sp. 40, 369, 2071, 2367, tillæg B, sp. 197, og tillæg C, sp. 89) havde man her i landet før gennemførelsen af dette lovforslag (lov nr. 27 af 3. februar 1960) ingen lovregler om udlevering af lovovertrædere.

Det var imidlertid almindeligt anerkendt, at justitsministeriet med hjemmel i retssædvane kunne træffe bestemmelse om udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse, og at begæringer om udlevering kunne imødekommes, uanset om der var indgået udleveringstraktat med det land, der havde fremsat begæringen.

Siden den 1. september 1960, da den nævnte lov af 3. februar 1960 trådte i kraft, jfr. bekendtgørelse nr. 322 af 27. august 1960, er udleveringer til de andre nordiske lande sket efter denne lov, der er et led i et system af ensartede love i de nordiske lande.

Derimod er udleveringer til andre lande fortsat sket alene med sædvaneretlig hjemmel. Udleveringer til visse lande sker på grundlag af traktatmæssige bestemmelser, jfr. nedenfor, men der foreligger ikke traktat med alle de lande, i forhold til hvilke spørgsmålet om udlevering har praktisk betydning.

Danmark er for tiden part i dels den europæiske udleveringstraktat af 1957, jfr. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C), der er ratificeret af Danmark ved kgl. resolution af 5. juli 1962, dels en række bilaterale traktater.

Den europæiske konvention af 1957 var pr. 1. januar 1967 i kraft mellem følgende stater: Danmark, Grækenland, Irland, Italien, Norge, Sverige og Tyrkiet. Traktaten gælder dog ikke i det indbyrdes forhold mellem Norge, Sverige og Danmark, idet alle 3 lande har afgivet en deklARATION i henhold til konventionens artikel 28, stk. 3, hvorefter spørgsmålet om udlevering mellem landene alene skal reguleres ved ensartet lovgivning. Denne deklARATION såvel som de skandinaviske landes øvrige deklARATIONER og forbehold i forbindelse med ratifikationen er optaget i den nævnte bekendtgørelse af konventionen.

Ved de skandinaviske landes ratifikation af den europæiske udleveringskonvention er bestemmelserne om udlevering i de bilaterale udleverings-

traktater mellem disse lande bortfaldet. Udleveringsreglerne i den dansk-finske udleveringstraktat er bortfaldet ved en opsigelse, der fandt sted ved en noteveksling af 19. november 1960.

Danmark har imidlertid stadig en række bilaterale udleveringstraktater, således med:

1. Belgien (bekendtgørelse nr. 74 af 13. maj 1876, nr. 254 af 30. oktober 1926 og nr. 169 af 15. maj 1933).
2. Frankrig (bekendtgørelse nr. 65 af 11. maj 1878, nr. 9 af 25. januar 1897 og nr. 10 af 25. januar 1928).
3. Luxembourg (bekendtgørelse nr. 106 af 15. september 1879).
4. Monaco (bekendtgørelse nr. 52 af 8. marts 1906).
5. Holland (bekendtgørelse nr. 143 af 19. juli 1894 og nr. 172 af 9. september 1895).
6. Spanien (bekendtgørelse nr. 80 af 22. maj 1890 og nr. 315 af 15. november 1934).
7. Storbritannien og Irland (bekendtgørelse nr. 62 af 17. maj 1873, nr. 225 af 5. oktober 1909, nr. 395 af 1. juli 1919, nr. 65 af 15. marts 1928, nr. 145 af 21. april 1932, nr. 302 af 11. oktober 1934 samt Lovtidende C, nr. 9/36, 18/36 og 29/38).
8. U.S.A. (bekendtgørelse nr. 76 af 16. maj 1902, nr. 89 af 30. marts 1906 og Lovtidende C nr. 19/36).

Den dansk-britiske udleveringstraktat er gældende i forhold til forskellige nyere stater, der ved opnåelse af selvstændighed i forhold til Storbritannien er succederet i dette lands retsstilling efter traktaten.

Endvidere indeholder den dansk-tyske overenskomst af 1931, jfr. bekendtgørelse nr. 276 af 6. november 1931, om retshjælp i straffesager også visse bestemmelser om udlevering.

De nævnte bilaterale traktater med lande, der er medlemmer af Europarådet, vil bortfalde, for så vidt disse lande ratificerer den europæiske udleveringskonvention, jfr. dennes artikel 28, stk. 1.

Den nuværende ordning vedrørende udlevering til ikke-nordiske lande er ud fra principielle synspunkter utilfredsstillende; udlevering er et alvorligt indgreb i den personlige frihed, som alene bør ske med lovhjemmel. Ordningen forekommer desuden inkonsekvent, efter at spørgsmålet om udlevering til de nordiske lande er blevet lovreguleret.

De overvejelser af problemerne vedrørende udlevering, som har fundet sted i forbindelse med